

Szombathely – Csákánydoroszló – Borostyán-tó –
Kustánszeg – Zalaegerszeg
Kerékpáros túra

1. nap (46 km)

Indulás: Budapest, Déli-pu., 9-kor indult a vonat. A MÁV ezt a vonatot kerékpárszállítással hirdeti. Ez igaz is, Bobáig. Ott az utolsó, a kerékpárosok által szépen belakott kerékpárszállító szerelvényt lecsatolják, és irány Zalaegerszeg. De mi nem oda megyünk, tehát a cél előtt nem sokkal át kell rohannunk a vonat elejére. Egy 25 kg-os kerékpáros batyuval, meg a bringával, ez nem kis feladat a MÁV által viccesen „ajtónak” becézett közlekedő alkalmatlanságon keresztül. De a kaller rendes/kedves, segít a birkózásban, (plusszpont). Az utasok is túrik a peronon lévő kerékpárcunamit. Nagyobb fennakadás, de hosszú, peronon szenvedés és az elmaradhatatlan késés után megérkezünk Szombathelyre. A vasútállomás, a kiépített rámpáival, meglepően kerékpárbarát (ismét plusszpont, csak kijön ez nullára).

Szombathely

A vasútállomásról kijöve, mivel nem szeretnék úgy járni halni mint a tér névadója*, az állomással szemben lévő S’nap művelődési és kulturális központ felé vesszük az irányt. Itt sajnos enni nem adnak -de hozott anyagból lehet!-, ellenben 84! (nyolcvannégy) Ft a nagyfröccs. Úgyis esik az eső...

Ha már belülről elázott az ember, akkor mindegy, ha kívülről is. Egy gyors teleport**, és irány Szelesty út – Kőszegi út – Kiskar utca – Óperint utca – Nárai út – Úperint – Perint – Ják. Az útvonal kellemes, egy-két kisebb dombbal, minimális forgalommal, és az elmaradhatatlan esővel.

* Éhen Gyula

** Rövidital (nem szponzoráltak, nem írom le a nevét, mindkinek megvan a maga keresztje... ©.). Arra jó, hogy utólag már nem emlékszik az ember, hogy hogyan ért oda, és mennyi idő alatt, de ott van.

Ják

Itt találkozhatunk az első szóra érdemes emelkedővel, mely rögtön a templomhoz vezet

minket. Ezt a Bencés apátsági templomot mindenképpen érdemes megnézni. A kitűnően karbantartott templomkertbe többfelől is be lehet jutni. És hogy ezt a szépséget meg is őrizzük, célszerű erre a templom jobb oldalán található főbejáratot használni. A templomkertbe kerékpárral bemenni tilos!

Belépti díj van, a bejáratnál szemben, a szuvenírsopban szerezhető be. Itt is jó fej a kolléga, vigyáz a gépekre amíg művelődünk.

A teleport hatása elmúlt, és csak visszafelé lehetne beszerezni. Irány tovább előre, Erdőháza – Nagykölked. (Még mindig esik, meg se lepődünk.) Az út továbbra is nagyon kellemes, kényelmesen járható.

Nagykölked

Muszáj megállni egy kicsit száradni. Az egyetlen ivóban, a Tenkesben, Laci az úr, kedves fiatal srác. Még itt is 84 Ft a nagyfröccs. Vagyis olcsóbb, mert a harmadik kör után már a vendégei vagyunk. Szóba elegyedünk a helyi fogyasztókkal. Gyorsan meggyőznek minket, hogy szebb és rövidebb útvonal is létezik, mint amit elterveztünk (hát ennyit a több napos előzetes tervezésről...). Erre készségesen fel is vezetnek minket, mint a Tour-on. Éneklés, elköszönés,

majd Harasztifalu – Felsőberkifalu – Alsóberkifalu – Magyarnádalja – Pinkaszentkirály – Kemestaródfa – Csákánydoroszló – Kati. Az út szinte vízszintes, és teljesen vizes.

Csákánydoroszló

Ide igazából Kati vendéglő miatt térünk be. Aki volt már Rába-túrán, az biztos ismeri, aki nem, az nézze meg! Kiváló a konyhája, kedves a kiszolgálás. Terveink szerint, szintén a Rába-túrákról ismerős kempingben sátraznánk. De a masszív eső elveszi a kedvünket. Marad a Kati motel, az étterem mögött.

Kulturált hely, az ára se vésszes (sötétben, ronggyá ázva erre különösebben már nem is figyelünk). Nyugovóra térünk. Verseny indul, ki alszik el hamarabb. Azt ugyebár még nem zavarja a másik horkolása. A 8-as út zaja csak reggel nyolc körül kezd el ráverni a saját zajunkra, de legalább kiver minket az ágyból (azért szebben is lehetne ébredni). Elállt az eső.

2. nap (50 km)

A Kati reggelije, kerékpáros tojásrántotta*, ideális a napi útvonal újragondolásához. Menjünk Ivánc (Őriszentpéter) felé! Teleport. Menjünk! 300m-es kitérő a Batthyányi Kastély, mely szociális otthonként üzemel, sajnos nem látogatható. De érdemes kívülről körbejárni, és a mellette lévő parkot megnézni. Utunk során most megyünk át először és

utoljára a Rábán. Elnézünk a kemping felé, ahol terveztük az éjszakát. Üres. Vajon miért?

* „Mindent bele” rántotta

A hídon átmenve egyenesen megyünk tovább, kisebb emelkedő, hagyunk néhány tájbike-ost és beérünk „Magyarország legvirágosabb településére”, Ivánra.

Iván

A település nevét jelző, zöld-fehér táblát elhagyva, kb. 100m után jobbra található a Sigray-kastély. Szintén szociális otthonként üzemel, de a portás, vagy gondnok beenged minket

körülnézni. Felajánlja, hogy vigyük be a gépeket is, majd addig vigyáz rájuk (errefelé nagyon

támogatják a kultúrát. Köszönjük!). Útleírások szerint a kastély parkjában található hazánk legnagyobb tulipánfája. A botanika távol áll tőlünk és ezek alapján a tulipánfa is. Nem sikerült megtalálni, akármekkora is. A kastély bejáratával szemben, az út túloldalán folytatódik a kastélypark, érdemes rá egy pillantást vetni. A településről kifelé tartva bal oldalt fekszik áll az Ivánci templom, mely szintén megér egy misét. Néhány emelkedő és az ebből geo-logikusan következő lejtőn haladunk tovább. Felsőmaróc – Ispánk – Őriszentpéter.

„Útközben az erdő szélén surranó árnyat látunk. Úgy véljük jobb, ha gyorsan félreállunk. Veni, vidi, vici, fut, sohase fél. De a ravaszt hip-hop, elnyeli a sűrű mély...”

Óriszentpéter

Most már meleg van. Éhesek is vagyunk, szomjasak meg pláne. Az első adandó lehetőség ezen problémák orvoslására a helyiségtábla után jobbra, a Bognár csárda. Szép helyen van,

kulturált környezetben (én nem értem, hogy itt miért ennyire igényesek az emberek?). Gyors fröccs, de nagy, meg babgulyás, de csípős. Nem rossz a gulyás, de ettünk már jobbat is. Konkrétan fel van vizezve. Valószínűleg nem számítottak ilyen nagy forgalomra. Az ilyenkor szokásos palacsinta (tejszínhabbal, csokiöntettel) kompenzálni tudná ezen hiányosságot. De az meg elfogyott. Délben nincs palacsinta? Ez nagy hiba. Persze az is lehet, hogy ez a Gy. F.-re hasonlító pincérünk megszorító intézkedése. Na akkor borban a vigasz, fröccs. Velünk nem

tolnak ki. A csárdából kijöve Templomszer – Keserűszer – Alsószentiván – Szalafő (Pityerszer) felé indulunk. Szokásos dimbes-dombos útvonal.

Templomszer

Egy lejtő-emelkedő-jobbkanyar kombináció után balra, egy meseszerű Árpád-kori erődtemplom található. Nem szabad kihagyni.

Különleges hangulata van. Érdeemes a kívülről megközelíthető karzatra is felmenni, sok érdekességet tudhatunk meg a templom történetéről. A templom mögött sírkert található. Furcsa érzés benne sétálni... Na, de ha folyton csak a kultúra, sose érünk sehova. Induljunk hát tovább a végtelen

búzamezőkön... Akarom mondani, inkább közöttük, az úton. De hát a szükség nagy úr, menni

kell, ha hív a természet...

Pityerszer előtt igen hosszú, egyenes emelkedő van. Már szinte félelmetes felnézni is. Tényleg? Oda? Fel? Tiedé! Tehát nem szabad rá felnézni, és akkor fel lehet tekerni. Vagy elég csak edzettebbnek lenni. Ki tudja...

Pityerszer

Csodálatos kis skanzen található itt. A szer jellegű építkezési formának az emléke. A házak többsége a múlt évezred utolsó felében, a XIX. század első felében épült. „Az épületeket eredeti funkciójuknak megfelelően rendezték be. A berendezési tárgyak zöme az egykori háztulajdonosoktól származik, így ezek

eredeti helyükön láthatók. Az egyes számú porta legértékesebb épülete, a hazánkban mára

egyedüli emeletes kástu (kamra), a 19. század elején épült keresztvéges boronafalakkal. (A kástu a jószágos- és éléskamra egyesített megoldása.) Különleges értéket képvisel még 3. számú porta három oldalról kerített lakóháza.” (Ebből én egy kukkot se értek, de jól hangzik.)

Találhatóak itt továbbá különböző ízű mézes házipálinkák, tökmagolaj (ajánlom férfitársaim figyelmébe), és igényes kézimunkák (ezeket is). Ajánlom a helyet némi népi ajándék beszerzésére.

A pálinkák végigkóstolása után ideje elindulni visszafelé, végül is a ma esti célunk Zalalövő, Borostyán-tó. A visszaút a nem is olyan rég leküzdött emelkedővel, mely most már lejtő (na ez az ami geo-logikus), kezdődik. Igazi felüdülés egy jót gurulni a szinte hibátlan úton. A

búzatábla túloldala benépesült. A látványtól ismét kezdünk megéhezni. Hiába, ez van, jó levegő, mozgás, némi gyomorsav túltengés, amit nem tudtunk teljesen szétcsapatni... Addig is Alsószentiván – Keserűszer – Őriszentpéter – Nagyrákos. Őriszentpéterre nem térünk be, csak átsuhanunk rajta, sajnáljuk, hiszen ez az „Őrség közepe”. Talán majd máskor.

Nagyrákos

golfozni is lehetne, de nem hoztunk ütőket. Már nem fértek be.

És hogy ezek micsodák? Azt mindenkinek a fantáziájára bízom. Annyit elárulok, hogy finom.

A Csárdát már messziről hirdetik, kihagyhatatlan ez is. A fokhagymás-tejfölös dödölléjük fenséges. A csülök se rossz, de lehetne még rajta dolgozni. Az épületen viszont felesleges. Úgy jó, ahogy van. A kertben a fűvön még

Ismét jóllaktunk, kitart egy darabig. Már nincs messze a cél, a tó. Pankasz – Felsőjánosfa felé vesszük az irányt. Már nem is érdemes megemlíteni, de kisebb lejtők, emelkedők, illetve nagyon szép erdei úton haladunk. Az út jobb oldalán egy, nem is tudom hogy nevezzem, szóval egy nem ősrégi, de Őrségi, földből épített, virágokkal szépített, terep-térkép kerül el.

Borostyán-tó

Most, hogy kijátszottuk magunkat, szinte egy levegővel elérjük a célunkat, a Borostyán-tavat. Zalalövő előtt, balra letérünk. A rövid földút után jobbra tartva felkapaszkodunk a töltés mögött lévő strandig, majd innen tovább a kempingig. A kemping tulajdonosa német anyanyelvű, egy szót se tud más nyelven. Mivel mi a német nyelv mássalhangzótorlódásaitól mindig is idegenkedtünk, szegényes danke-bitte szókapcsolattal és kézzel-lábbal magyarázzuk el tervünket, miszerint az ő birodalmán töltenénk az éjszakát. Ez ellen nem tiltakozik, viszonylag elfogadható áron lehetünk a vendégei. Gyors sátorverés és a szokásos köszöntő után elfoglaljuk helyünket a büfé teraszán. Csodás a kilátás, a teraszról végignézzük a naplementét, a naplementéből végignézzük a teraszt. A terasz előtti géppark a múltat idézi.

A büfé árai meg a jövőt. Nem értettük, hogy Klaus (gondolom így hívják) milyen mértékegységben számol. Képes 725! Ft-ot elkérni 4cl gömbakkumulátorért. De ez csak a sokadik után derül ki, amikor csodák-csodájára rájövünk, hogy egy szót mégis ért magyarul, fizetni! A trauma után beköltözünk lakhelyünkre, és jófajta hazaival lebefejezzük az estét.

3. nap (22 km)

Korán ébredünk. A lakosztály ajtaja a tóra nyílik. Kiváló lehetőség lemászni a vízig és mártózni egyet reggel. Majd kötelező jelleggel megnézzük a szociális blokkot. Ismerve az egyéb helyeken uralkodó viszonyokat, kellemesen csalódunk (legalább jóra költi a 4cl-esek árát). Egymással is alku kötünk, nincs reggeli, amíg nincs összecsomagolva. Ez talán meggondolatlanság volt. (Hogy a fenébe fért el ez a

sok minden két táskában...?) És igen, befér! Örülünk ennek egyet a büfében. Reggelire rendelünk egy früstüköt. Habár Klaus magyarázza, fogalmunk sincs mi lesz benne, de éhesek vagyunk. Klausszikus kontinentális reggeli, borzalmas kávéval. Azért elpusztítunk mindent. Elkezd esni az eső, már hiányzott. Kellemesen elücsörgünk a teraszon 12

gespritzer társaságában, beszélgetünk.... Hoppá, délután négy óra!? Teleport, indulás! Körbekerekeznénk még a tavat, de egy idő után lehetetlenség haladni a táskákkal a tó körüli erdőben, inkább visszafordulunk. Egy búcsúpillantás a tóra és Zalacséb – Salomvár – Németfalu – Csonkahegyhát – Kustánszeg felé vesszük az irányt.

Zalalövön gyors bevásárlás (ismét kempingezni készülünk). Zalacsébig sima az út. Talán túl sima is. Ja, defekt. Jól felkészültünk, minden szükséges eszköz van nálunk, így az út szélén percek alatt megoldjuk a problémát. Egy egész kicsi tüske, de szerencsére könnyen

megtaláljuk a külsőbe is. A helyiek kedvességét jól jellemzi, hogy a mutató percei alatt két autós is felajánlja segítségét. Köszönjük, de nem kérjük. Megbirkózunk a feladattal. Nem úgy, mint a Salomvár utáni komoly emelkedővel. Nem elég, hogy szörnyen meredek, még az állapota is rossz. Talán nem véletlenül hívják „Akasztott asszony völgyének”.

De legalább nincs forgalom. A hegytetőre felérve sík úton, ismét gyönyörű tájon haladunk keresztül. Elmélázunk egy kicsit... Innen Kustánszegre már szó szerint begurulunk. A foci pályát elhagyva, a

kempingnél jobbra letérünk a főútról, a tó felé. Itt szándékozunk vadkempingezni. De valahogy úgy érezzük, hogy ez a hely túl szép ahhoz, meg a horgászok nyugalma sem akarjuk zavarni, úgyhogy inkább az erre célra rendszeresített helyi kempinget választjuk. Később ez jó döntésnek bizonyult...

Kustánszeg

Ismét felállítjuk a sátrat, tüzet rakunk, és nekilátunk vacsorát készíteni. (Hagyma, krinolin, krumpli, szalonna felkockáz, hozzá só, bors, alufóliába teker duplán, és mehet a parázsba, nem tűzbe! Két-három sörig süssük.) Megesszük, majd véget vetünk ennek a napnak is.

4. nap (0 km)

Hajnaltól megint esik, de gyorsan felszárad. Reggelihez beszerzünk néhány tojást. Határozott szándékunk, hogy egyszerűen ráütjük a vacsora maradékára. Az elhatározást tett követi,

gyorsan elkészül, még gyorsabban megesszük. Szomorúan de jóllakottan kísértélünk a tóhoz búcsút venni. És komoly döntést hozunk, itt maradunk, pihenőnap. Ezt rögtön meg is ünnepeljük a tó melletti Hogo büfében. Majd vissza a vízpartra. A víz tiszta és kellemesen langyos. Még korán van, nincsenek sokan. Tulajdonképpen mi vagyunk. A

strand ~~infartsuk~~ ~~infrakus~~ kiépítettsége meglepően jó, de ezen már nem lepődünk meg.

Kifekszünk a partra, és élvezzük a tájat. Az ebédet a már ismert büfében költjük el. Sült hekk és gitárburger. Ma még nem ettünk ilyen jót (kivéve a reggelit). Gyorsan megy az idő. Délután felé a strand is benépesül. Ismerkedünk a helyekkel, majd este visszatérünk a kempingbe. Kicsit izgulunk, hogy megvan-e még a cuccunk. Megvan.

Sőt, kicsit több is. Párszáz hangyával több. Alkut kötünk velük. Kapnak egy darab szalonnát, és ezért hajlandóak pár méterre elkerülni a sátrunkat.

Napközben a „szomszédba” új vendégek érkeztek, egy idősebb házaspár. Egyikünk se emlékszik hogy hogyan történt, de öt perc múlva már úgy beszélgetünk, mintha régi ismerősök lennénk. Hiába, vidéken mások az emberek. A beszélgetés alatt tüzet rakunk, és rögtönzünk egy bacon-rotating partit (szalonnasütés, csak így jobban hangzik). Az éjszakába nyúló csevegés után itt is feltérképezzük a szociális blokkot. Kell mondani? Ugye nem. Jó éjszakát!

5. (utolsó) nap (22 km)

Feleltük minden tartalékunkat, de még nem reggelizhetünk. Össze kell pakolni, kezdődik megint a logikai játék, hogyan fér be ez a sok cucc? De nem izgulunk különösebben. Tudjuk

hogy befér. Felmálházzuk a gépeket, és mivel időnk rengeteg, visszamegyünk a strandra. Fotósunk vizibalett bemutatót tart a parton lévő gyerekek és nagymamák nagy örömeire. Kezdenek megszokni minket. F fiatal kerékpáros pár érkezik. Ők is kipróbálják a vizet és habár balettban meg sem közelítik a sporttársat, egy combra tapadt piócával elő

tudnak rukkolni. Megpróbáljuk hasznossá tenni magunkat, sőt kell rá tenni! Aha, és van nálatok? Van, minden van, ami meg nincs azt szerzünk! Megsózzuk a vérszívót, ami pillanatok alatt megadja magát. (Nem gondoltam volna, hogy ez tényleg működik.) A nagy riadalomra és a sikeres műtéti beavatkozásra való tekintettel, újdonsült ismerőseinkkel meglátogatjuk a büfét. Velük is jól

elbeszélgetünk, kedvesek, közvetlenek. Lassan el kell indulnunk Zalaegerszegre. Eligazítanak minket, majd elbúcsúznak. A Csonkahegyhát – Dobronhegy – Teskánd útvonalon irány Zalaegerszeg.

Az út nagy emelkedővel kezdődik, és ismét a szokásos dimbes-dombosan folytatódik. Jó

állapotú, nagyon jól lehet haladni. Még egy komoly emelkedő van útközben, ezen mászunk fel a Kandikón lévő geodéziai mérőtoronyhoz. Állítunk a finomságán... Rövid pihenő után folytatjuk utunkat. Van még időnk, megnéznénk Nekeresdet, csak hogy azért is! Persze hogy nem találjuk. A vonat meg nem vár... Kicsit odalépünk

neki. Nézem a kilométerórát, 52-t mutat, nem rossz, igaz, van hátul egy kis plusszsúly. Erre a pajtás leelőz, a pizok. Go for it! Ilyen tempóval gyorsan beérünk Zalaegerszegre, útbaigazítást kérünk a vasútállomás felé. Megkapjuk, megérkezünk. A vonat bent áll. Izgulunk van-e kocsink. De már messziről látjuk az ismerős vagon. Hiszen ezzel jöttünk! (Igazából aki figyelt, annak ez nem meglepő, de mi azért nagy örömmel üdvözlünk már egy kicsit.) Felrakjuk a gépeket az akasztóra. Van rajtuk kívül néhány kerékpáros. Ők most indulnak túrázni, mázlisták.

A visszaút nem különösebben érdekes. Bámulunk kifelé az ablakon, nézve az egyre városiasodó tájat. Szótlanul ülünk, csak a szerelvény csattog a megszokott ütemre. Talán alszunk is egy kicsit. Jó volt, nagyon jó, de vége...

Aki nem hiszi, járjon utánunk!

<http://foto.jugiter.net/thumbnails.php?album=119>

Minden jog fenntartva!

VÉGE